

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 25/06/2023.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

Chương 5 – Phần 2: NHẮC NHỞ TIN SÂU NHÂN QUẢ

Mục: NÓI RÕ LÝ NHÂN QUẢ

Trong nhà Phật chúng ta có câu : “*Vạn pháp giai không, nhân quả bất không*”. Hòa Thượng nói: “*Vì sao mà nhân quả bất không?*” Thí dụ chúng ta trồng xuống bất cứ hạt gì, hạt cải, hạt ngô, thì hạt đó chính là nhân. Hạt được trồng xuống đất, lớn lên thành cây thì hạt không còn nữa. Sau khi cây lớn lên, sẽ ra hoa, kết quả. Cho nên sự tuần hoàn của nhân quả không bao giờ mất. Vì vậy nhà Phật chúng ta nói: **Sự tiếp nối, sự chuyển biến của nhân quả không bao giờ mất.** Hòa Thượng nói: “**Phật Bồ Tát đến thế gian này dạy bảo tất cả chúng sanh, chính là muốn chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này, nắm chắc chân tướng sự thật này thì có thể đại tự tại**”.

Chúng ta hiểu rõ: Nhân nào quả đó, không thể nào nhân này quả khác. Một lần tôi đi giảng ở Phú Thọ, tôi nói với các cụ: “*Các cụ đã trồng ớt, trồng tiêu nhưng bán ớt, tiêu không được giá. Các cụ đến cầu Phật Bồ Tát biến trái tiêu, trái ớt thành trái cà phê, rái sầu riêng để bán được giá thì có được không?*”. Các cụ tròn mắt ngạc nhiên, nói: “*Làm sao mà được như vậy! Không được!*”. Tôi phải hỏi 3 lần, đưa nghi tình lên thật cao rồi tôi mới giải thích. Hàng ngày chúng ta sống với tâm niệm tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si ngạo mạn mà lúc nào cũng muốn mình có đời sống an lạc. Chúng ta chưa từng bố thí mà lúc nào cũng muốn mình giàu có, mọi đấng ngộ trong cuộc sống phải tốt đẹp hơn người khác. Đây chẳng phải là trồng tiêu, trồng ớt mà muốn thu hoạch cà phê hay sao!

Phật dạy chúng ta phải đoạn ác tu thiện, chúng ta không đoạn ác tu thiện nhưng lại luôn luôn mong muốn mình gặp được điều thiện. Những việc ác chúng ta đã làm thì chúng ta lại không muốn nhận nhân quả đó thì có khác gì chúng ta trồng ớt, trồng tiêu nhưng lại muốn cây cho ra trái cà phê, trái sầu riêng, trái dưa hấu. Nhân quả hoàn toàn sai lệch.

Ngày mỗi chúng ta cũng như vậy. Ngày ngày chúng ta làm bất cứ việc gì cũng bị dính mắc vào đó, rơi vào danh vọng lợi dưỡng, rơi vào tình chấp, rơi vào lời khen. Hỏi làm sao mà không gặp chướng ngại! Chúng ta làm mà người ta khen thì mặt mày hớn hở, chúng ta làm mà người ta chê thì mặt mày bí xị. Thật ra nếu chúng ta làm với tâm chân thành thì chúng ta sẽ vượt ra khỏi sự khen chê, không bị vướng mắc vào sự khen chê. Chê cũng không sao, khen cũng không hề gì!

Mọi người thấy tôi có bao giờ nói ra những lời người khác khen ngợi tôi không? Tôi không bao giờ nói ra như vậy. Mỗi lần tôi đi giảng, mọi người viết ra danh sách một loạt những câu

hỏi, ở trước các câu hỏi là những lời khen, lời tán tụng. Tôi chưa bao giờ đọc những lời khen đó, tôi chỉ đọc câu hỏi và trả lời câu hỏi.

Trước đây có một anh chàng sáng tác nhạc rất hay, hát cũng hay. Tôi đã từng về quê của anh chàng đó tổ chức lễ tri ân. Anh chàng nói rằng: “*Con muốn sáng tác một bài hát về Thầy*”. Tôi trả lời: “*Anh đừng sáng tác bài hát về tôi. Anh hãy sáng tác bài hát ca ngợi Phật, ca ngợi Bồ Tát, ca ngợi những bậc Thánh Hiền, ca ngợi những tấm gương đức hạnh của cha ông chúng ta, ca ngợi cha mẹ*”. Tôi cự tuyệt nên anh chàng không làm. Sau đó một thời gian, anh ta bỏ niệm Phật, bỏ tu, bỏ vợ con, ăn mặn, quay trở lại nêu tên chửi mắng những người mà anh ta đã từng sáng tác ca ngợi. May là trước đó tôi đã từ chối nên anh ta không có cách nào mắng chửi tôi.

Chỉ cần chúng ta lơ là, không kiểm soát thì chúng ta dễ dàng bị rơi vào bẫy danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần. Tôi hết sức sâu sắc thể hội câu nói của Hòa Thượng: “***Tại sao Phật Bồ Tát sự sự viên dung, lý sự đều viên dung, không hề có chướng ngại? Vì các Ngài không có vương mắc***”. Chúng ta thì bị vương mắc, chướng ngại vì chúng ta làm gì cũng ỉn tàng sâu thẳm danh lợi. Tập khí phiền não của chúng ta đang đội lốt, biến hình mà chúng ta không nhận ra. Chúng ta quen với lời khen thì khi không được khen sẽ chịu không nổi. Chúng ta làm một việc thành công to tát thì cũng có gì đáng khen đâu!

Chúng ta tưởng rằng mình đã thấu hiểu nhân quả, khi nói đến nhân quả thì chúng ta cho rằng điều này mình biết rõ rồi. Thật ra chúng ta biết một cách hời hợt, sơ sài chứ không biết một cách tường tận, thấu đáo. Khởi tâm động niệm của chúng ta vẫn bị rơi vào bẫy tập khí phiền não của chính mình giăng ra.

Hòa Thượng nói: “***Tài sắc danh thực thùỳ, địa ngục ngũ điều căn***”. Tiền tài, danh vọng, sắc đẹp, ăn uống, ngủ nghỉ, năm thứ này là căn gốc của địa ngục. Nhiễm bất cứ một thứ nào thì chúng ta đã khai mở một đại lộ để đi thẳng vào địa ngục. Lúc đầu mới nghe điều này thì tôi chưa hiểu rõ, nhưng dần dần thì mới thấy rất đáng sợ.

Hòa Thượng nói một đạo lý khiến tôi thể hội rất sâu sắc: Cái danh nhỏ thì mình không động tâm, nhưng còn cái danh lớn thì sao? Động tâm! Có người nói: “*Tôi không bao giờ thích tiền*”. Năm trăm, năm triệu, năm trăm triệu, năm tỷ không động tâm, nhưng năm mươi tỷ thì có động tâm không? Năm trăm tỷ không động tâm thì năm ngàn tỷ có động tâm không?

Chúng ta từng phát nguyện mà không nhớ: “***Con nay phát nguyện học Phật chỉ để làm Phật***”. Chúng ta niệm Phật để vãng sanh chứ không phải là niệm Phật để sở hữu từ đạo tràng nhỏ đến đạo tràng to. Tiêu rồi! Đạo tràng đó chính là lợi dưỡng nhấn chìm chúng ta. Cho nên chúng ta làm việc gì cũng phải biết từ chối, nói “không” một cách khẳng khái để không phải suy nghĩ: Không danh vọng, không lợi dưỡng, nhất định là “không”!

Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý nhân quả. Nhà Phật nói: **Trong vòm trời này, nhân quả không sót lọt một mảy trần**. Tất cả những gì ta bỏ ra cống hiến cho cuộc đời này, ta đã tạo nhân tốt. Đã tạo nhân tốt thì quả tốt sẽ đến, kể cả khi chúng ta không cần cầu, không chờ đợi nhưng nó luôn có sẵn.

Trước đây tôi thường nhắc mọi người, cũng là nhắc chính bản thân mình: **Những gì chúng ta đã bỏ ra, đã cực lực làm, nếu chúng ta không nhận bằng tiền thì chắc chắn sẽ nhận bằng phước báu một cách tự nhiên. Phước báu không đong đếm được.** Bỏ ra mười hạt cải sẽ mọc lên mười cây cải, bỏ ra một trăm hạt đậu thì sẽ mọc lên 100 cây đậu. Nhân nào quả đó! Làm gì có chuyện bị lỗ, bị thiệt thòi. Con người chúng ta luôn cảm thấy bị lỗ, bị thiệt thòi.

Có người nói với tôi là do lương không đủ chi phí cho cuộc sống cho nên phải đổi nghề. Phật Bồ Tát, các vị Tổ Sư Đại Đức, các bậc Thầy đến thế gian này không hề có lương, không hề đòi lương nhưng các Ngài vẫn sống tốt.

Chúng ta nhận những sự đãi ngộ lớn lao mà chúng ta không xứng đáng, nếu chúng ta không phải trả bằng tiền thì chúng ta sẽ phải trả bằng phước báu của chính mình. Điều đáng sợ nhất đó là phước báu ở trong chính sinh mạng của mình. Vì khi phước báu không còn nữa thì mọi sự khó khăn sẽ ập đến, cái đáng sợ nhất là bệnh khổ. Khi đã có phước báu, dù có bệnh khổ thì tự nhiên chúng ta gặp được thuốc hay, gặp được thầy thuốc giỏi tư vấn giúp chúng ta nhẹ nhàng vượt qua. Cho nên chúng ta phải sâu sắc thể hội điều này.

Hòa Thượng nói: **“Ở thế gian này, đừng nghĩ đến cách chiếm tiện nghi, chiếm tiện lợi của người khác!”** Nhân quả không sót lọt một mảy bụi, một mảy trần! Con người ở thế gian này luôn luôn kêu ca, kêu khổ khi thấy người khác đầy đủ đãi ngộ mà mình thì không có. Không phải tự nhiên mà như vậy! Do chúng ta không biết tích công bồi đức, ngày ngày không biết tu phước, tích phước, tiết phước.

Tu phước, tích phước không phải là phải làm được những việc gì đó lớn lao mà làm từ những việc nhỏ bé thường ngày. Hôm nay tôi nấu một nồi canh, tôi ra vườn thấy có cây quế, tôi chỉ hái mấy ngọn quế. Có 3 bụi hành thì tôi chỉ cắt 1 hoặc 2 bụi chứ không cắt hết. Trong khi đó, các chú ra vườn hái sạch sẽ, không có tâm tiết kiệm, tiết phước. Cải ở trên giàn, nếu cắt một nửa thì ăn hơi thiếu một chút cũng không sao, nhưng nếu cắt hết thì bị thừa, ăn không hết. Tôi bật quạt không bao giờ mở nấc cao nhất, nhiều lắm là bật đến số 3 chứ không bật đến số 4, không bao giờ bật đến số 5. Tôi để ý thấy rất nhiều người thường mở quạt nấc cao nhất. Gần hai chục năm nay, tôi ăn cơm chỉ ăn 80 phần no chứ không ăn no bụng. Khi đi công tác bằng máy bay, tôi thường chọn ngày nào đặt được vé máy bay rẻ nhất. Đây cũng là tích công bồi đức. Nhiều người đầu đầy vọng tưởng, tùy tiện, hoang phí phước báu của chính mình. Người xưa có câu: **“Hòn bất phụ thể”**. Họ làm việc nhưng đầu óc để đâu đâu, không ở thực tại. Thậm chí lúc tôi mở hũ bột nêm, thấy sắp hết, chỉ còn đủ 1 bữa thì tôi chỉ dùng một nửa, để dành một nửa còn lại cho lần dùng tiếp theo khi mình chưa kịp đi mua. Tôi luôn luôn có tâm cảnh như vậy.

Hòa Thượng nói: **“Khi nắm chắc được chân tướng sự thật này thì liền có thể được đại tự tại”**. **“Đại tự tại”** là chính những việc khiến mình không bị chướng ngại. Thậm chí thuốc bổ mà nhiều người tặng tôi thì tôi để dành cho người khác uống. Tôi không dùng vì cảm thấy cơ thể mình vẫn tốt, chưa cần thiết phải dùng đến bổ phẩm. Những người lao lực thì nên sử dụng.

Từ nhỏ tôi đã cực khổ, không có gì ăn, chính nhờ sự cực khổ đó mà tôi gần như thứ gì cũng biết, việc gì cũng biết làm.

Hòa Thượng nói: **“Trên kinh thường nói “cảnh tùy tâm chuyển”. Kinh Lăng Nghiêm nói rằng nếu có thể chuyển được cảnh tắc đồng Như Lai”**. Ở trong mọi hoàn cảnh mà mình có thể thuận cảnh, tâm hoàn toàn không bị chướng ngại thì chẳng phải là tâm thanh tịnh sao! Như Lai chính là thanh tịnh. Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát hiểu được nhân quả, sự chuyển biến của nhân quả là bất không, sự tiếp nối của nhân quả là bất không cho nên các Ngài vận dụng rất khéo léo. Vì vậy mà các Ngài chuyển được cảnh giới, không bị cảnh giới xoay chuyển. Việc này chúng ta cần phải học tập”**.

Nhà Phật nói: **“Y giáo phụng hành”**, nghe lời dạy mà làm theo. Chúng ta nghe lời Phật dạy mà làm, nghe lời Thánh Hiền dạy mà làm, nghe lời những tấm gương đức hạnh dạy mà làm, nghe lời bậc trưởng bối mà làm. Lời dạy của các Ngài chắc chắn là chính xác. Lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền đã trải qua thời gian, không gian, đã được chứng nghiệm bởi thời gian, không gian. Nếu chúng ta nghe theo phiền não tập khí vọng tưởng của chính mình mà làm thì chắc chắn là sai. **“Y giáo phụng hành”**, nghe lời dạy của người xưa mà làm thì chắc chắn không sai. Nếu chúng ta làm thành công thì có gì đáng để khen đâu!

Hòa Thượng nói: **“Con người hiện tại chỉ một mục truy cầu tiền của, danh vọng lợi dưỡng, tranh giành lẫn nhau, làm đến mức thiên hạ đại loạn. Tranh giành có thể đạt được không? Tranh giành không thể đạt được, chỉ có thể càng thêm thống khổ mà nhà Phật gọi là tạo nghiệp. Giết người thì phạm vào giới sát, đoạt lấy của người là phạm vào giới trộm. Chúng ta đã tạo ác nghiệp sát đạo dâm vọng thì làm sao mang đến cho mình thiện quả!”**.

Nếu có thì đó là do trong mạng đã có sẵn. Nếu trong mạng không có thì đi tranh giành cũng không thể có được. Nếu tranh giành mà có được thì vì sự cưỡng đoạt của chính mình cũng sẽ mất. Khi đã mất rồi còn làm cho mình bị tổn thất, tranh giành được 10 nhưng bị tổn thất 20. Chúng ta đừng tưởng rằng mình tài năng hơn người, khéo léo hơn người nên lừa được người ta.

Hòa Thượng nói: **“Thế gian mờ mịt cho nên tạo tội nghiệp cực trọng. Phật nói với chúng ta: Tiền của là phải từ bỏ thí tài mà có được. Trong đời quá khứ đã tu tài thí tài thì đời này mới được tài. Khi được tài rồi lại chịu tu thí tài thì nguồn tài đó sẽ bất tận giống như một dòng nước. Cho dù ở trong lúc kinh tế suy thoái thì tài lực của bạn vẫn không bị giảm mà vẫn tăng. Việc này là thật. Nhiều năm ở Cư Sĩ Lâm, có những năm kinh tế khó khăn nhưng nhà ăn đó lúc nào cũng đầy đủ thức ăn, không bao giờ thiếu hụt. Chiều nào họ cũng bố trí xe nhỏ mang các loại thực phẩm như gạo, dầu ăn, nước mắm, nước tương... đi tặng các viện dưỡng lão”**.

Tôi đã đến nhà ăn đó 3 lần. Nhà ăn đó cực kỳ tinh sạch, với 20 món đồ ăn. Mọi người muốn ăn bao nhiêu cũng được với điều kiện phải ăn hết những gì mình đã lấy, không được đồ thức ăn. Họ có bảng nhắc nhở nhưng vẫn có người lấy nhiều thức ăn quá, ăn không hết rồi mang đi đổ. Nhà ăn ở đó phục vụ mọi người không phân biệt tôn giáo, không phân biệt màu da,

không phân biệt chủng tộc. Họ nghiêm túc nghiên cứu thực đơn, xây dựng thực đơn hàng tuần, hàng tháng.

Hòa Thượng đã làm ra một minh chứng cho chúng ta. Hòa Thượng nói: **“Pháp bố thí được thông minh trí tuệ. Chúng ta có thể vì mọi người mà làm ra chứng minh. Chính tôi không phải là một người thông minh nhưng hiện tại đối với thế pháp, đối với Phật pháp, chỉ cần vừa tiếp xúc thì liền có thể hiểu được tường tận. Đây là hơn 40 năm học Phật, ngày ngày u pháp bố thí. Đây là quả báo của bố thí pháp. Bố thí vô úy được khỏe mạnh sống lâu. Cái gì là bố thí vô úy? Ăn chay là bố thí vô úy, đây là bồi dưỡng tâm từ bi của chính mình, tâm yêu thương của chính mình. Năm tôi 26 tuổi đã bắt đầu học Phật, nửa năm sau bắt đầu trường chay cho đến ngày nay. Năm xưa thầy tướng đoán mạng đã đoán tôi là người đoản mạng. Tôi sâu sắc tin tưởng việc này. Nghĩ lại chính mình tuổi thọ ngắn ngủi vì lúc trẻ, tư tưởng hành vi của chính mình đã làm rất nhiều những việc tội nghiệp”**.

Hòa Thượng từng kể rằng cha của Ngài là quân nhân, từng đi săn bắn, thậm chí dùng chất nổ để bắt cá. Lúc nhỏ Ngài theo cha tạo nghiệp rất nhiều. Ngài cũng chính mắt nhìn thấy nhân quả mà cha của Ngài đã phải gánh chịu. Ông bệnh rất nặng, giống bị điên cuồng, gặp núi thì chạy lên núi, gặp sông thì nhảy xuống sông ngập lặn. Đó là nhân quả do ông săn bắn, bắt cá.

Hòa Thượng nói một câu khiến tôi hết sức cảm động: **“Tôi mấy mươi năm sống lưu lạc ở tha phương, xung quanh không có người thân. Đó là nhân quả mà tôi đã sát sinh, giết hại chúng sinh. So với Viên Liễu Phàm tiên sinh, tôi kém rất xa. Những khuyết điểm nào của Viên Liễu Phàm tôi đều có. Nhưng những ưu điểm của Viên Liễu Phàm thì tôi lại không có. Tôi không bằng ông ấy, tôi không có phước báu lớn như ông ấy, cho nên nhất định phải hiểu được bố thí là nhân. Tiền của trí tuệ khỏe mạnh sống lâu là quả báo”**.

Ngày nay chúng ta tích cực làm dây truyền sản xuất đậu để bố thí đậu phụ, trồng rau sạch để bố thí rau sạch. Riêng ở Sơn Tây, một tháng tặng 4000 miếng đậu, ở Hòa Phú – Đà Nẵng cũng tặng mỗi tháng 4000 miếng đậu. Quảng Trị, Vinh, Tp. Hồ Chí Minh, Bắc Ninh và nhiều nơi khác, mỗi tháng chúng ta tặng vài chục nghìn miếng đậu dinh dưỡng cao. Chắc chắn chúng sinh sẽ ít bị giết thịt hơn. Đó chính là bố thí vô úy. Mấy hôm nay tôi thấy vườn rau thủy canh mọc rất tươi tốt. Riêng ở Sơn Tây một ngày tặng 10kg đậu đũa. Đậu đũa ở ngoài thị trường toàn thuốc trừ sâu, không thể ăn được. Chúng ta dùng xác đậu hũ, phơi thật khô, cắt gốc đậu đũa, bón xác đậu hũ nên cây mọc rất tốt.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải biết rõ khuyết điểm của chúng ta để tích cực mà thay đổi”**. Rõ ràng khuyết điểm của chúng ta là ngày ngày không biết tu phước, không biết tiết phước, không biết tích phước. Chúng ta lúc nào cũng sợ tổn, sợ hao, có cơ hội để cúng dường để tu phước thì chúng ta phải làm ngay nhưng đa phần chúng ta không biết nắm lấy cơ hội.

Từ lâu nay, tôi thực sự luôn tranh thủ tặng quà. Đi đến đâu tôi cũng xem mình có quà gì để hái tặng mọi người hay không. Mình nghĩ nhiều, làm nhiều những việc tu phước, tiết phước, tích phước thì sẽ không làm những việc tổn phước. Ở trên lý, chúng ta chỉ hiểu về nhân quả một cách lơ mờ. Ở trên sự, hàng ngày chúng ta vẫn làm những việc sai với nhân quả mà chúng ta vẫn không biết. Muốn biết mình có làm đúng hay không, rất đơn giản. Nếu trong đời sống

hàng ngày của chúng ta, mọi sự hanh thông thì chúng ta làm đúng. Nếu từ trong công việc đến lý giải của chúng ta đều không thông, đều có chướng ngại thì biết mình làm chưa đúng.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

“